
Týden blázna

14.05 hod.

Marek, celý rozrušený a nervózní, čekal na pokoji na odpolední vizitu. Nedokázal si lehnout.

Nebyla to jen normální odpolední vizita. Možná hned po ní půjde domů!

Při té myšlence se mu zase zachvěl žaludek.

Je to domov? Bude to jeho nový domov?

Nebo brzy zjistí něco, co jeho život zase úplně změní? Co pak?

Jak naváže na roky ztraceného života?

A byly ztracené?

A proč?

Kde se vzaly najednou všechny emoce, které cítil, vzpomínky, které se vracely?

Jak to, že ty roky v zahradě necítil vůbec nic? Nic nechtěl? Nic nepotřeboval?

Co se to s ním stalo při té Vágnerově nehodě?

Vybavil se mu okamžik nárazu a pocit, že se něco hrozného přihodilo... a pak vědomí, že musí pryč...

A najednou se v něm něco sepnulo a on se otočil a udělal, co udělal.

Proč? Proč jednal, jak jednal? Jak to, že dostal možnost zachránit ty lidi? Vágnerovu rodinu. Tři lidi... Polilo ho horko.

Proč se najednou stane něco, co úplně změní život? Úplně... od základů. Něco definitivně skončí a něco nového najednou začne, aniž bychom to chtěli a mohli nějak ovlivnit.

Co s tím?

Marek se vysíleně posadil na postel. Vybavovala se mu jediná odpověď.
„Nic.“

Polohlasně mluvil sám k sobě.

„Nic... Musím to dokázat přijmout tak, jak to je. Jestli se mi něco takového stalo, asi to musí mít nějaký smysl, nějaký skrytý význam. Jestli jsem byl takový... takový hajzlík..., jak si vzpomínám, třeba za to mám trpět... Proč až teď... Proč jsem netrpěl ty roky na zahradě, jak to, že tehdy nic nebolelo?“

Marek na chvíli ztichl a zamyslel se.

„No jo, tehdy jsem měl prázdnou hlavu, všechno se někam vypařilo.“

UVědomil si, že nejvíc bolí pocity, strach a obavy z minulosti a budoucnosti. Strach z toho, co se mu všechno vybaví, co o sobě zjistí, co asi provedl.

Hlavně jak s tím bude dále žít.

Zatoužil po Miluščině přítomnosti. Ta hodná a prostá Miluška..., ale ve věcech má jasno.

Má už pro mě nachystaný pokojík... a nějak se uживíme.

Podle ní je to jednoduché. Možná je to proto, že je věřící... Pomodlí se a věří, že bude dobře.

„Věří, že ji Bůh ochrání?“

Zeptal se sám sebe a pomalu změnil polohu na posteli. Myšlenka na modlitbu ho zvláštním způsobem uklidnila. Podložil si záda polštářem, nohy schoval pod deku a pokoušel se vybavit si nějakou modlitbu. Zavřel oči.

Jeho matka se přece modlila! Prudce se mu otevřely oči i ústa překvapením.

„Matka... Moje matka... tak mě milovala a já ji tak trápil... Proboha, kde je?“

Žaludek citový náraz téměř nezvládal a nevolnost ho ochromovala. Bolest z horka začala být nesnesitelná.

Matčin hlas uklidňoval.

Otče náš, jenž jsi na nebesích...

* * *

... posvěť se jméno tvé...

Hlas jeho ženy v něm probouzel vztek.

Rázně strčil do pootevřených dveří do dětského pokoje, schválně tak, aby udělal hluk, aby přerušil hlas své ženy a dětský hlásek, který se k ní jako ozvěna přidával.

Obě okamžitě ztichly.

„Co jsem ti říkal?“ rozkřičel se.

„Co jsem ti říkal, že si nepřeji?“ Nechtěl se ovládat, ani nemohl.

Dvouletá holčička se skrčila matce v náruči a ta jen na vteřinku schovala obličej do jejích jemných vlásků.

„Hned jsem zpátky, zlatíčko, až se tatínek přestane zlobit, hned jsem zase u tebe,“ šeptala dceři. Snažila se tvářit provinile, aby manžel viděl, že toho lituje, ale při pohledu na jeho rudnoucí obličej radši rychle vstala a vyběhla na chodbu. Nechtěla, aby dcera byla svědkem další hádky, aby jí znova a znova musela vysvětlovat, že tatínek to tak nemyslí.

Věděla, že hned půjde za ní...

„Kolikrát jsem ti říkal, že si nepřeji, aby ses s ní modlila, jen jí blbneš hlavu. Proč si nedáš říct?!“

Manžel se k ní rychle blížil. Jako vždycky se přikrčila, přestože dnes měla argument, proč by jí neměl praštit, ale nestihla to, nestihla říct ani slovo... Facka přiletěla rychle, ozval se jen vzlyk. Nechtěla plakat, ale vyhrkly jí slzy.

Jedna facka stačila, aby se uklidnil, proto nechtěla plakat, nechtěla ho dráždit.

„Omlouvám se, už se to nestane,“ dostala ze sebe v zápětí a hned věděla, že to není pravda. Kvůli sobě se nemodlila, ani nevěděla, jak ji to napadlo, ale neměla to komu říct, neměla nikoho, komu by se mohla svěřit s tím, co se u nich doma děje.

Kdo by jí věřil? Kdo by uvěřil, že primář Marek Moudrý doma fackuje svou ženu?

Nikdy neměla modřiny, ani monokly... Naštěstí. Jen jeden člověk to tušil, věděl... Jeho matka, ale nikdy se nezeptala, nikdy nic nekomentovala. Syn byl pro ni všechno, to ona jí řekla... jednou... Modli se, uleví se ti.

Taky jí řekla, že neví, kde se to v něm všechno vzalo, ale že měl těžké dětství... Možná proto. A tak se modlila. Ne za sebe, ale za svou dceru, která už věděla, že ji tatínek nemá rád, a nevěděla proč. Její snaha zavděčit se mu se začínala projevovat nezdravou oddaností a prokazováním nesmyslných služeb. Byla jak malé štěně, ale jeho reakce byly často až kruté.

Marie se jí snažila chránit a vysvětlovala, že tatínek má moc práce, že je unavený a že si potřebuje odpočinout.

Dnes to snad skončí, ode dneška snad bude všechno jiné. Mnula si levou tvář a sbírala odvahu říct mu to, co chtěla, i když si zatím nebyla stoprocentně jistá.

Od té doby, co se narodila Maruška, se upnula jen na jedno, a sice aby znovu otěhotněla a hlavně aby měla syna. Díkybohu, to bylo taky to jediné, co po ní manžel chtěl. Jednou to z něj vyletělo, asi před rokem, když byla Maruška nemocná a ona se s ním nechtěla milovat, i když by měla. Od šesti- nedělí jí kontroloval bazální teplotu a pravidelně při ovulaci vyžadoval sex.

Jednou do měsíce a s jediným cílem.

Ten večer se jí bolestně vybavil.

Přišel do dětského pokoje. Věděla, že je vhodná doba, věděla, co bude chtít, ale Maruška měla skoro čtyřicítka a kašlala tak, že nemohla usnout, ani spát. Rozhodla se zůstat u ní a manželovi tentokrát nevyhovět.

„Pojď do ložnice, dobře víš, že jsme domluvení.“ Snažil se být příjemný.

„Marku, ale dnes... Vidíš, že Marušce není dobře, chtěla bych zůstat u ní.“

Marně doufala, že ho přesvědčí, že ji pochopí... Na Marušku se ani nepodíval.

„Říkám ti vstaň a pojď do ložnice, nedělej vědu z dětského kašle.“

Hrozba v jeho hlase ji tehdy nevarovala. Šla s ním do ložnice a chtěla mu vysvětlit, že ani nemůže, že má starost o Marušku....

Tehdy ji poprvé znásilnil.

Tehdy poprvé si myslela, že je jí to jedno.

Opuštela ložnici a celou noc se starala o dceru. Rozplakala se až ráno, až odešel do práce a Maruška konečně usnula.

Teď doufala, že bude všechno jinak, že vzpomínky, které se jí vybavily, zůstanou jen vzpomínkami a on se změní.

Stáli proti sobě v kuchyni, oba o poznání klidnější.

„Marku, myslím, že jsem těhotná, ale ještě...“

Nenechal ji dokončit větu, jeho náhlá proměna byla dokonalá.

„Marie... No konečně... konečně.“ Zarazil se. „Ty víš, že jsem tě nechtěl praštit.“ Odmlčel se a čekal na odpověď.

„Vím, Marku, vím,“ vydechla s úlevou a snažila se přetrpět jeho obětí.

„Neboj se, teď už o tom nikdy nebudeme mluvit, budu se o tebe starat, protože budeme mít syna... Konečně budu mít syna!“ Nadšený výraz se změnil v přísný pohled.

„Ale doufám, že víš, co to znamená... Přísná životospráva, budeš se šetřit a hlavně, Marie, nechci vidět, že se taháš s holkou. Už je velká, může chodit sama, mohla by sis ublížit. Teď je nejdůležitější můj syn... Rozumíš mi?“
V hlase byla zároveň výhrůžka i prosba.

„Rozumím, Marku, neboj se, budeme v pořádku.“

„*Bože, prosím, ať jsem opravdu těhotná a ať je to syn... Prosím...*“

Tajně se večer tiše modlila před spaním, protože nevěděla, co jiného by měla dělat.

14.35 hod.

„Tak, pane Moudrý, vlastně pane kolego,“ primář začal s úsměvem, „v podstatě jste v pořádku, stehy vyndáme v pátek na ambulanci. Nechte si mě zavolat, chci se na vás podívat.“ Primář se pořád usmíval a čekal na Markovu reakci.

„Pokud by to měl být problém, tak máte zaplacený pokoj od pana Vágnera až do konce týdne, ale mluvil jsem s paní Horníkovou a ta říkala, že budete bydlet u ní.“

„Ano, mám kam jít,“ odpověděl Marek tiše.

Primář se posadil k němu na postel.

„Je tady ještě jedna věc... Za normálních okolností bych vám domluvil konzultace s naším psychiatrem, ale má dovolenou. Víte, mohlo by se stát, že se vám časem začne vracet paměť a budete mít problémy se s tím sám vyrovnat.“ Primář se na něj dlouze zadíval a úsměv mu na chvíli zmizel.

„Je to velmi pravděpodobné... Pokud začnete mít jakékoliv problémy, tak kontakt na psychiatra bude ve vaší propouštěcí zprávě.“

Taky vám raději napíšu recept na nějaké léky na uklidnění, kdyby náhodou... Souhlasíte?“

„Děkuji, moc děkuji.“

Primář vstal a velmi srdečně mu podal ruku. Jeho úsměv byl najednou o něco širší.

„Rád jsem vás poznal a přeji vám v dalším životě hodně, hodně štěstí... Doufám, že se třeba potkáme příště při jiné příležitosti.“

„Děkuji za všechno,“ bylo jediné, co ze sebe Marek dokázal vypravit.

„Tak asi za půl hodiny si vyzvedněte papíry u sestry, všechno vám nachystám. A mějte se hezky.“

Rychle odhodil deku a vyskočil z postele. Jdu k Milušce, jdu domů, musím se sbalit.

Žaludek najednou zaprotestoval a posadil ho zpět na postel.

Není co balit a není ani do čeho!

Ta myšlenka mu vzala všechnu energii. Vybavila se mu Vágnerova postel, plná věcí a oblečení, když se balil. A on nemá nic, vůbec nic. Pomalu přešel k umyvadlu. Ani ten kartáček na zuby a pasta nejsou jeho. A kde má oblečení?

Cítil se zoufale a asi tak i vypadal, protože sestra, která zrovna razantně vrazila do dveří, se zatvářila vylekaně.

„Pane Moudrý, co se vám stalo? Bolí vás něco?“ Šla k němu, vzala ho za ruku a chtěla ho uložit do postele.

Jako kdyby postel byla lék na jeho trápení... *V posteli přece nic nevyřeším...*

Bezmocně se posadil.

„Sestro, jsem propuštěný z nemocnice a nemám vůbec nic... Nic, co bych si mohl sbalit, vzít na sebe, nebo dát do tašky. Já... nemám ani tašku.“

Sestra se napřed překvapeně pousmála a pak už neudržela hlasitý smích.

„Pane Moudrý, pojďte se mnou.“ Zamířila do pokoje sester a hned se hnala k telefonu. Vytočila číslo napsané na kartičce ležící na stole.

„Pan Vágner? Pane Vágner, mám tady jednoho smutného pacienta, co nemá nic na sebe a chce jít domů. Co s ním uděláme? Předám vám ho.“ Pořád se mile usmívala a podávala Markovi sluchátko.

15.55 hod.

U domu paní Horníkové s hlasitým troubením zastavilo krásné tmavé auto. Řídil a troubil Vágner. Spolujezdec se tvářil spíše vyplašeně, jeho ruce nervózně poklepávaly na kufřík položený na kolenou a plný „toho nejnmutnějšího“, jak mu Vágner vysvětlil.

„A ještě něco,“ naklonil se k Markovi, „tady je mobil, kdybyste cokoliv potřeboval.“

„Co?“ Marek vzal telefon do levé ruky a nevěděl co s ním. „Mobil? Aha, to jako telefon? Ale pane Vágner, já vůbec nevím, jak se s tím telefonuje.“

V autě bylo chvíli úplně ticho.

„Omlouvám se, zapomněl jsem, že andělé strážní přicházejí z jiného světa, že tam nemáte ani mobily, ani televize... a že to vlastně tady u nás v normálním světě nebudete mít vůbec jednoduché.“

Vágner téměř šeptal a bylo vidět, že to co říká, myslí úplně vážně.

„Nebojte se, jen mi dovolu, abych vám pomohl, a říkejte mi jménem. Jmenuju se Josef, pro vás Pepa, nebo jak chcete...“

„Já jsem Marek, budeme si tykat, ano?“

Muži si rozpačitě podali ruce zrovna v okamžiku, když Miluška nesměle zaklepala na okno u spolujezdce. A klepala hodně nesměle, protože přes kouřová skla pořádně neviděla dovnitř.

Kouzlo té zvláštní chvíle rychle zmizelo a stejně rychle se změnil i výraz obličeje Josefa Vágnera, teď už Pepy. Proud jeho slov zahnal poslední rozpaky.

„Takže pane, vlastně Marku, jsi doma a jsi očekáván...“ Nahnul se přes něj a jeho nový kufřík a otevřel mu dveře od auta.

„Paní Horníková, už vám ho vezu, našeho zdravého pacienta.“ Miluška couvla a Marek si myslel, že jen proto, aby uhnula otevřeným dveřím auta, a taky proto, aby mohl vystoupit. A už taky vystrčil kufřík, pak jednu a druhou nohu. Miluška znova couvla a nevěřícně si prohlížela muže v novém oblečení a s kufříkem.

„Marku, to snad ani nejsi ty!“ Okomentovala jeho nové džíny a sportovní bundu.

„Vypadáš..., vypadáš dobře... Moc ti to sluší... Kdes to vzal?“ Otočila se k Vágnerovi, takže otázka vlastně patřila jemu.

„Malý dárek pro nový začátek, paní Horníková.“

Světlo vzpomínek v Markově hlavě několikrát bliklo.

Malý dárek pro nový začátek, Marie!

Kdo to řekl? Věta, která se mu vybavila, se bolestně zasekla do hlavy hned za tou první.

Zatmělo se mu před očima.

„Podívej, co pro tebe mám, Miluško.“ Do tmy před sebou natáhl levou ruku s mobilem.

Podívej, co pro tebe mám, Marie. Levá ruka podávala jeho vyčerpané ženě otevřenou krabičku s obrovskými zlatými náušnicemi, pravá jí brala z náruče malé čerstvě narozené miminko a teď už obě ruce objímaly syna... *Mám syna!*

Vágner i Miluška vyplašeně sledovali náhle rozrušeného a duchem nepřítomného Marka. Mobil mu vypadl z ruky. Oběma rukama k sobě tiskl nový kufrík, vybledlé oči upřené někam za něj, do prázdna.

„Marku!“ Vágner se vzpamatoval první, rychle zvedl mobil a Marka podepřel.

„Marku, pojď, potřebuješ si odpočinout, vezmu ti kufr...“

„Neber mi ho!“ Skoro vykřikl, ale pak vydechl, oči náhle zaostřily a ztmavly.

„Promiňte,“ přejel si rukou po čele, „asi je toho na mě moc, oba jste na mě tak hodní.“

Kufrík uchopila Miluška.

17.30 hod.

„Svatá prostoto,“ tiše komentoval své myšlenky Pepa Vágner, v duchu pořád ještě v domě u Milušky a Marka, s rukama na volantu a očima upřenými na cestu před sebou. Jel domů, už toho měl pro dnešek taky dost a po tom všem ho přepadala únava. Teď ta návštěva. Všechno to v něm vyvolávalo smíšené pocity a myšlenky, které ho dříve vůbec nenapadly. Potřeboval být sám a věděl, že tomu tak bude. Žena a dcera jsou ještě v nemocnici, hospodyně už dávno odešla a on půjde do práce až zítra.

Nechal se pozvat do domu k paní Horníkové. Musel, vlastně i chtěl. Potřeboval Markovi vysvětlit, jak se používá mobil, protože jiný telefon v domě neměli, a on s nimi chtěl být v kontaktu.

Nemají telefon ani internet. Nemají auto, video, DVD přehrávač, masážní vanu, bazén, mikrovlnou troubu, fritézu, kabelovou televizi, zkrátka nic... Nic z toho, co má on a jeho rodina.

A ještě mrazničku plnou krevet, lososa a pizzy.

Miluška mu nabídla buchtu z jídelny! Z jídelny! A on si vzal, aby neurazil, a ještě vypil kávu s lógreem. Takovou nepil roky, protože doma má kávovar i na kapučíno!

Vůbec ho nenapadlo, že tak někdo může žít, tak jednoduchým a prostým životem, bez všech vymožeností, co dnešní přetechizovaný svět nabízí, a bez toho, co je pro něho tak samozřejmé...

Tak moc jim chtěl pomoci a najednou mu bylo trapně. Paní Miluška vypadá tak spokojená a šťastná jen proto, že u ní najednou bude bydlet úplně cizí muž. A Marek... Ten je vděčný jen za tu starou postel v malém pokojíčku nahoře v domku. Jak by jim měl pomoci? Oni budou šťastní, jen když budou moct být v klidu spolu a povídat si. Vždyť ani nevědí, co nemají a co by mohli potřebovat. A dát jim peníze? Snad později, kdyby to bylo opravdu potřeba.

Pak si vzpomněl, že má kamaráda na pražském ředitelství policie. Mluvil s ním hned, když ho Marek požádal o pomoc při hledání svého minulého života a rodiny... Možná i rodiny.

„Tak u toho začnu,“ ujistil se nahlas. Kamarád mu slíbil, že zjistí všechno, co se dá. A rychle... Tak snad to bude pro něj ta nejlepší pomoc.

Vágnr zastavil před svým domem.

Nechtělo se mu vystupovat.

Věděl, že je prázdný a smutný, plný malicherných hádek s rozmazlenou dcerou a unuděnou ženou v domácnosti. Teď jsou obě v nemocnici... Vzpomněl si opět na Marka... Nemusely by, mohly být někde úplně jinde, kdyby nešel Marek kolem. Jak se to dokáže v životě záhadně zamotat. Stačí jedna vteřina, jedna hloupá hádka a všechno mohlo být jinak. Dům by zůstal opuštěný, bazén prázdný. Kdo by komentoval drahou plazmovou televizi, že v té bedně vůbec nic není... Najednou měl silný pocit, že musí něco změnit... Jen nevěděl co. Pocit se změnil v touhu jet do nemocnice, a on to hned udělal. Prudce obrátil auto. Najednou chtěl být s nimi, se svojí ženou a dcerou, a chtěl jim říct, že je má rád a že mu chybí, že mu v tom jejich nádherném, pět let starém, vlastně novém domě není samotnému dobře a že se mu stýská, že je tam prázdné a smutno... Bez nich. A znovu si uvědomil to úžasné štěstí, že to všichni přežili, a byl plný odhodlání to „něco“ opravdu změnit.

19.15 hod.

„Pojď, pustíme si zprávy, ať přijdeš na jiné myšlenky,“ přerušila Miluška chvilku ticha. Měla chuť pohladit Marka po ruce, nebo alespoň po rameně. Zdál se jí tak smutný, když vyprávěl o vzpomínkách na ženu, dceru a syna. Nevěděla, jak mu má pomoci, jak ho utěšit.

Marek se těžce zvedl z kuchyňské židle, celý ztuhlý, a mechanicky přešel s Miluškou do obývacího pokoje. S úlevou se posadil, teď už do starého moderního křesla. Péra pod ním zapraskala, opřel se a snažil se soustředit na přítomnost. Téměř po dvou hodinách vzpomínání to pro něj bylo těžké. Pořád nevěřil tomu, že mluví o sobě. A Miluška se na něj celou tu dobu jen dívala, oči plné pochopení.

Opravdu se to dá pochopit?

Zamyšleně sklonil hlavu na prsa.

Důrazné lupnutí ho donutilo hlavu rychle zvednout. Miluška pustila televizi. Velkou starou dřevěnou ruskou barevnou bednu s mechanickým ovládním zvuku a laděním barev.

„Jsi unavený? Nechceš si jít radši lehnout?“ starostlivě sledovala jeho vyplašený pohled.

„Ne, ne, to je dobré,“ trošku ji odbyl a visel očima na obrazovce, která se jasnila jen velmi pomalu a do jediné barvy – do modra. Najednou si byl jistý, že kdysi měl podobnou televizi, ale určitě kvalitnější, trochu barevnější... Nebo byla jiná?

Zároveň se mu vybavila malá přenosná barevná televize, kterou dostal v nemocnici na pokoj a nikdy si ji nepustil. Nebyl důvod.

Nápor dalších myšlenek provázela křeč v žaludku a mrazení. Vybavily se mu desítky a stovky novinových článků, které po roky samoty četl a které byl schopen vnímat, vstřebat, pochopit, nebo nepochopit.

Byla revoluce!

Titulky z novin se mu míhaly před očima. Najednou nerozuměl vůbec ničemu.

Ale fakta měl v sobě, načtená a nepochopená. Neprožitá a vzdálená. A s jistotou, že se najednou ocitl v jiné době, vyděšeně sledoval televizní obrazovku plnou jiného světa, který neznal. Většina zpráv byla negativní a on nevěděl proč. Proč krachují podniky, co trápí podnikatele, kdo zemřel

při operaci, proč jsou nezaměstnaní, proč má zdravotní pojišťovna problémy s placením dluhů? Korupce, vydírání, mafie, týrání zvířat, týrání dětí...

Nenápadně se podíval na Milušku. Ta spokojeně sledovala modrou obrazovku a vypadalo to, že nekvalitní vrčivý zvuk televize ji brzy uspí.

Týrání dětí... Krátká reportáž se chýlila ke konci. Zaposlouchal se... „Podle statistik dochází k psychickému i fyzickému týrání dětí v rodinách. Nejčastěji jsou to ti nejbližší... Většinou rodiče...“

Hrůzou zavřel oči.

Nejčastěji jsou to ti nejbližší... Většinou rodiče...

„Marku, dost... Prosím, dost, nebij ho,“ pokojem se mísil křik jeho syna s pláčem Marie.

„Tak to ne, někdo ho potrestat musí, ať ví, že něco provedl...“

Na malý nahý dětský zadeček se snesly další tři pádné údery Markovou otevřenou dlaní.

„Marku, prosím, jsou mu teprve čtyři roky, ještě z toho vyroste, přece ho nemůžeš tak týrat...“

Marie se zoufale snažila syna nějak ochránit. Podařilo se jí to jen proto, že on sám uznal za vhodné s výpraskem přestat.

„Právě proto že mu jsou čtyři roky, se už nesmí počurávat a taky musí vědět, že je to něco špatného... Alespoň si to zapamatuje.“

Během řeči se přestal soustředit na malý zadeček, oběma rukama syna zvedl a postavil ho na postel. Pak ho pevně chytil za obě třesoucí se ramínka.

„Ty jsi můj syn a bude z tebe chlap a chlapi se nepočurávají... Rozumíš?“

Malý Daniel se třásl strachy, z obou nosních dírek mu visely nudle, obličej měl zalitý slzami. Na otcovy domluvy nedokázal nijak reagovat.

Byl nahý a snažil se mu vykrotit. Marek už usoudil, že pro dnešek bylo výchovy dost, s jemným zatlačením pustil jeho ramena a posadil ho. Pak se otočil a zadíval se na svou ženu.

Hlas měl tvrdý a nesmlouvavý. „Já ho to odnaučím, to se neboj.“

„Ty? Uvědomuješ si vůbec, že ho týráš?“ Mariin hlas zněl zoufale, skrýval nenávisť, bolest i bezmocnou zlost, ale už nechtěla s manželem mluvit.

Už byla u syna a snažila se ho schovat u sebe v náruči. Předtím ale musela přikrýt dekou loužičku, která se znova rozlila na bílé prostěradlo pod červeným zadečkem.

Aby si jí nevšiml a znova se nerozzuřil.

Zabalila syna do osušky, přitiskla ho k sobě a s pláčem se posadila na postel. Neměla sílu vzlykajícího chlapečka utěšit, jen ho hladila a plakala s ním. Oba se utišili až po hlasitém třísknutí dveří od bytu.

Byla sobota ráno a Marek odešel. Bylo jí jedno kam. Hlavně že je pryč. Jen jí blesklo hlavou, že do nemocnice určitě nešel. Bouchnutí dveří pročistilo vzduch v celém bytě.

„Tak pojď, zlatíčko, umyjeme prcinu, pusinku, dáme kalhotky a budeme si hrát, ano?“

Pokusila se o úsměv. Daniel už neplakal, jen vzlykal.

Teplá sprcha ho trochu uklidnila, ale zatím nemluvil, jen se na ni díval velkýma modrýma očima plnýma otázek a nevyplakaných slz.

Oblékla ho a dala se do převlékání postýlky. Srovnala gumovou podložku na matraci a vyměnila prostěradlo. Celou tu dobu myslela na to, že Daníkovo pomočování je nějak spojené s Markovou tvrdou výchovou. Nikdy k tomu nedošlo, když byl večer nebo v noci pryč. Byla si jistá, že je za tím strach. Strach z vlastního otce. Marně dítěti vysvětlovala, že mu tatínek neublíží, když postýlka zůstane suchá, ať zavolá, když bude potřebovat na záchod. Nic nepomáhalo. Navíc si začal okusovat nehet na levém palečku. Večer v postýlce před spaním. Jako by se soustředil na to, že nesmí usnout, aby se nepočural.

„Bože, za všechno může jeho hrozná surovost.“ Marie si neuvědomila, že začala mluvit nahlas.

„Jak může být tak tvrdý na vlastní děti, tak je trápit a týrat... Nás všechny... Bože můj, jak já ho nenávidím, proč nemůžeme normálně žít? Jak mám děti chránit před vlastním otcem?“

Přenesla prádlo do koupelny, dala ho do pračky a celou dobu si pro sebe tiše mluvila.

„Jestli jim bude ubližovat, jestli se to nezmění, co budu dělat?“ Cítila, že jí znova začaly téct slzy. Podívala se na sebe do zrcadla. „Ještě jednou a už si to nenechám líbit, ještě jednou ho zbije a pak ho zabiju... To už se nedá snést,“ hlasitě se rozplakala.

Ve dveřích koupelny stála malá Maruška a celou dobu ji sledovala a poslouchala. Slyšela všechno. Poslední věta se jí vryla do paměti, protože s ní souhlasila. Nechápala, proč to maminka neudělala už dávno, když nikdo nemá tátu rád. Ji nebil, ale taky ji nikdy nepohladil, nehrál si s ní. Věděla, že pro něho neexistuje. Dřív jí to vadilo a nechápala, proč ji táta nemá rád... Tak moc se snažila, aby si jí všiml.

Teď byla ráda, že ji přehlízí a že ji nebije jako brášku. Už měla svou skrýš. Když Daník dostával na zadek, vlezla do skříně a čekala, až to přejde. Nikdo ji nehledal, nikdo to nevěděl. Jen poslouchala a zatínala pěstičky. Neplakala.

Teď stála ve dveřích koupelny a sledovala matku.

„Maminko...“

Marie se lekla, chtěla přestat plakat. Klekla k dceři a s dalším zavzlykáním ji objala. „Zlatíčko moje, co budeme dělat?“

Malá šestiletá dcera cítila to velké trápení. Jen nevěděla, proč to maminka dovolí.

„Sbalíme si batůžky a utečeme mu, když nás nemá rád. Ať si tady zůstane sám a už tebe ani brášku nebude bít...“

Marii ta jednoduchá věta vylekala. Rychle se vzpamatovala a zadívala se dceři do obličeje. Ale viděla jen nazlobené, našpulené rtíky a chladný, odhodlaný výraz v očích.

Povzdechla si a snažila se uklidnit. „Pojď, oblečeme brášku a půjdeme ven.“

Maruška vzdorovitě stála.

„Zapomeneme na to, ano?“ Znova se k ní sklonila.

„Nemůžeme utéct, zlatíčko, není kam... Půjdeme ven, budeme si hrát a zapomeneme na to. Koupíme si třeba zmrzlinu. Uvidíš, tatínek bude zase hodný, nesmíme ho rozzlobit.“

„Já nezlobím... a nemá mě rád,“ mumlala malá Maruška do zad odcházející matce. Pak vyběhla z koupelny do svého pokoje. Marie dokončovala úklid. Malý Daniel seděl na zemi a soustředěně si okusoval nehet na levém palečku. Už mu skoro žádný nezbyl.

Marek o tom, co se děje doma po jeho zuřivém bouchnutí dveřmi, nic nevěděl. Jen cítil, že je něco špatně. Vlastní vinu si vůbec nepřipouštěl. Krásný letní den plný ranního slunce vůbec nevnímal.

Zamířil rychlým krokem do centra města a vztek z něj pomalu vyprchával. Po dvojnásobném nakopnutí kamenu na cestě a hlasitým zasakováním se mu už téměř ulevilo.

Zůstaly jen otázky.

Proč se Marii tak hnusím? Proč se vždycky jen odporem otřese, když na ni sáhnu? Ať se pak nediví, že jsem si na sex našel náhradu.

A kde je pořád moje dcera? Jako by doma vůbec nebyla.

Jak mám ze syna vychovat pořádného chlapa, když je tak rozmazlený, slabý a bojácný? Musím vzít jeho výchovu úplně do vlastních rukou. Hned jak povyroste, bude sportovat, ať z něj není taková bačkora. Marie to s chlapy vůbec neumí... ani se mnou, ani s ním.

V zamyšlení došel do centra města. Prošel kolem velkého hlavního nádraží a zabočil ulicí pro pěší doleva. Za náměstím u kostela odbočil znova doleva a usadil se v hospodě, naštvaný sám na sebe. Do hospody nechodil, ale v sobotu dopoledne jinou možnost neměl. V tuto dobu neměl kam jinam jít a domů se ještě vrátit nechtěl.

Je to jejich vina, že tady musím sedět a pít pivo, i když nechci. Ale jen ať si to uvědomí, jak se ke mně chovají... Proč se na mě zlobím, proč mě pořád tak štvou... Já přece nemám zapotřebí utíkat z domu jejich vinou... Tak to ne.

„Zaplatím!“ mávl na číšníka, bouchl do stolu padesátikorunou za dvě piva a odhodlaně zamířil domů.

„Já si pořádek udělám, to se ještě budete divit. Já ti ukážu, že jsem ti odporný... Já přece nejsem ten špatný... Ze mě nikdo blbce dělat nebude... a už vůbec ne vlastní žena.“

Slovům, která mumlal, by nikdo jiný nerozuměl.

Jeho výrazu přesně rozuměla jeho žena, když se vrátil domů.

Byla hodina po poledni.

Daniel usínal v postýlce. Silné bouchnutí dveří od bytu mu zrychlilo dech. Schoval se celý pod deku a palec vrazil do pusy.

Maruščiny oči se trochu zúžily a zaměřily se na skříň v rohu svého pokoje. Vlezla do ní a zavřela dveře na malou škvírku. *Zabiju ho, to už se nedá snést...* Někde hluboko v ní zazněl matčin hlas a před očima se jí mihl její uplakaný obraz v koupelnovém zrcadle.

Marie se otočila od dřezu.

„Prosím, ne... Jsou tady děti.“

Ruka mu vyletěla, ale neudeřila.

„Jdi do ložnice a buď zticha!“ cedil skrz zuby, s rukou pořád připravovanou.

„Já nemůžu...“

„Ty nemůžeš nikdy. Já ti teď dokážu, že můžeš. A buď zticha, abys ty svoje rozmazlené fracky nerušila... Varuju tě.“

Zvednutá ruka ji doprovázela až do ložnice. Dopadla na její nahý zadek. Ale to bolelo nejméně. S tichými vzlyky všechno vydržela, všechno... Jen aby to neslyšely děti, jen aby už skončil, jen aby už ji nechal být. Bolest v podbříšku se stávala nesnesitelnou.

„Bože, prosím, zbav nás toho trápení... Udělej něco,“ šeptala po chvíli směrem k posteli s nahými zády spícího muže. Oblékla si župan a doufala, že sprcha všechno smyje. Chrápání manžela slyšela až do koupelny.

„Bože, prosím, zbav nás ho,“ šeptala do proudu vody. „Odpusť mi, ale já ho nenávidím. Já ho tak nenávidím, že bych ho zabila.“ Cítila, jak se jí oči plní slzami.

„Prosím, ať neubližuje aspoň dětem, ať už je netýrá.“

Maruška stála za dveřmi a ten den už podruhé slyšela stejná slova a představila si stejně uplakaný a zoufalý obličej své matky v zrcadle.